

Una fàbrica al veïnat

Els lleidatans conviuen amb una farinera denunciada en infinitat d'ocasions per fer pols i soroll. Tot i les protestes dels veïns i de la pressió de l'oposició municipal, la fàbrica, propietat d'un important grup agroalimentari, continua la seva activitat sense que l'Ajuntament hagi preparat encara cap pla per traslladar-la a un polígon industrial.

Eclipsat pel magnífic modernisme de Barcelona, aquest estil arquitectònic és el gran desconegut de Lleida. Un dels edificis que cal tenir en compte és la farinera de la Meta, al carrer Príncep de Viana, a tocar de l'estació de tren, en ple centre de la ciutat. Els veïns del barri Noguerola, però, difícilment presumeixen de vistes. La farinera és un niu de problemes. Propietat del poderós grup Vall Companys des dels anys seixanta, la frenètica activitat en aquest negoci no s'ha aturat al llarg del temps, la qual cosa ha eternitzat un conflicte d'interessos en què la pols i el soroll són els continus malsons dels veïns. Durant la passada campanya electoral, tota l'oposició va carregar contra el socialista Antoni Siurana perquè, tot i que en infinitat d'ocasions ja ha tret la targeta roja a la Meta, en tota la seva legislatura no va traslladar la farinera a un polígon industrial, tal com reclamen des de fa dècades els ciutadans.

Així, al principi d'estiu, la Paeria va decretar el tancament de les finestres de la farinera del grup Vall Companys per evitar la contaminació acústica. L'Ajuntament va exigir a l'empresa, també, que incorporés un sistema de ventilació mecànica de les instal·lacions que no superés els nivells d'emissió sonora marcats per la llei. Amb aquest decret, la Guàrdia Urbana de Lleida té la missió de fer un seguiment i un control de l'ordre de l'Ajuntament, amb la qual cosa pot precintat les finestres en cas que els propietaris facin cas omís del decret.

Malgrat tots aquestes mesures, aquest no és el punt i final de la història, perquè la fàbrica continua treballant i encara que el soroll hagi disminuït, la pols continua sent la gran molèstia dels veïns, a

més dels camions de gran tonatge que entren i surten del recinte contínuament.

Tenint en compte, a més, que la fàbrica és una nau modernista, molt colorista i d'una gran bellesa arquitectònica, veïns i oposició creuen que hauria de tenir un ús molt diferent de l'actual, d'interès com a centre cultural per a la ciutat.

Mentrestant, però, cal conviure amb la fàbrica, la qual cosa no és gens fàcil: segons les dades de la Guàrdia Urbana, la farinera ha arribat a superar en 30 decibels el límit permès (de 40) en horaris nocturns. Tant és així que la síndica de greuges de la Paeria, Teresa Areces, ja va donar la raó als veïns al 1997, quan va elaborar un informe en què instava la Paeria a instal·lar sistemes correctors per reduir els nivells de soroll causats per la fàbrica. Tot i això, segons els veïns del barri Noguerola, el pitjor dels factors no és el soroll, sinó la pols, que a banda de ser molesta també pot malmetre la salut dels veïns. Tant és així que un cop ordenat el tancament de les finestres, ningú no gosava celebrar-ho. A Príncep de Viana la notícia es va acollir amb una certa recança, perquè si bé ara la farinera té les finestres precintades i està obligada a tenir la porta d'entrada dels camions tancada mentre duren les operacions de càrrega i descàrrega, la decisió de la Paeria sembla que, si més no a mitjà termini, descarta el trasllat d'aquestes instal·lacions.

Els partits polítics amb representació a l'Ajuntament de Lleida són del mateix parer dels veïns: "Els socialistes han fet molt el ridícul negant l'evidència i assegurant que la farinera no ocasionava molèsties, de manera que tot i que aquestes mesures són positives per als veïns,

ANNA SÀEZ

Els veïns reclamen que l'empresa traslladi la seva activitat a un polígon i que l'edifici, d'estil modernista, es restauri i es destini a equipament cultural per a la ciutat.

cal traslladar la fàbrica a un polígon industrial per resoldre el problema de manera definitiva, amb diàleg i planificació." Són paraules del cap de l'oposició i cap de llista de CiU a les municipals, Isidre Gavín. "Mentre la farinera sigui al mig de la ciutat, hi haurà conflictes", sentència. La popular Pilar Arnalot també hi està d'acord. "Fa molts anys que s'hagués hagut de prendre aquesta mesura. No es pot arribar a entendre que en ple segle XXI tinguem una indústria com aquesta en ple centre de la ciutat." També Xavier Sàez, d'Esquerra Republicana, qualifica les mesures preses fins ara de "solucions a mitges", perquè, si bé les considera "satisfactòries", adverteix que la farinera "no hi té cap feina, al centre" i que si finalment l'Ajuntament ha claudicat ha estat "per la insistència dels veïns, la pressió de l'oposició i el resultat de les eleccions municipals", en referència a la pèrdua de la majoria abso-

luta del PSC. De manera més suau, el líder d'IC-V i soci de govern de Siurana des de fa vuit anys, Francesc Pané, adverteix que "si bé és legal" que la farinera la Meta sigui on és, "s'ha de trobar una solució definitiva, amb consens, perquè no té sentit que la fàbrica sigui on és". I més si es té en compte que pertany a un dels gegants de l'agroalimentació a àmbit estatal. És un dels retrets que es fan a Siurana a micròfon tancat: si la farinera no fos propietat de Vall Companys, el tracte seria el mateix? La pregunta queda a l'aire. Els veïns, tan farts del tema que en els darrers anys ni tan sols no han presentat denúncies, segons ha constatat el president de Nogueroles, Miquel Sabaté, tenen clar que la Meta té butlla.

Restauració pendent. La polèmica sobre l'ús i abús de la farinera la Meta, però, no s'acaba aquí. La magnífica

façana modernista d'aquesta nau industrial pateix els efectes de tants anys d'activitat i s'imposa, sense excuses, la necessitat de restaurar-la. El rètol "Harinera la Meta" que presideix l'edifici, per exemple, amb prou feines es llegeix, amén dels descrostats. De grans proporcions i molt cèntrica, la Meta té tots els números per acabar sent un equipament cultural per a la ciutat de Lleida. De moment, tot són càbales. Primer cal traslladar l'activitat de la farinera a un altre lloc, després, ja es veurà. I ara per ara, aquest després sembla llunyà, per a desesperació dels veïns de la zona, amb finestres interiors que són a tocar d'una fàbrica que durant molt temps no ha deturat el treball ni a les nits ni els caps de setmana. Una tortura per a desenes de famílies condemnades a viure en una casa polsosa.

Anna Sàez